

Abstrakt:

Práce se na začátku zabývá pojmem církevního úřadu obecně. Církevním úřadem se myslí natrvalo ustanovená služba buď božským nebo církevním ustanovením k dosažení duchovního cíle. Osoba, která úřad zastává, jej získala kanonickým udělením když byla před tím prokázána její vhodnost. Úřad také lze pozbyt, a to buď přirozenými okolnostmi, z vůle nositele úřadu nebo z vůle kompetentní autority.

Text práce se dále zabývá vlastním tématem, totiž úřadem generálního vikáře. Nejprve nahlíží problematiku z historického hlediska. Úřad generálního vikáře má své kořeny ve správním uspořádání Římské říše, ale rozvinul se až ve středověku, zvláště v době, kdy papežové sídlili v Avignonu. Dále text pojednává o generálních vikářích v českých dějinách a o snad nejznámějším reprezentantovi tohoto úřadu, svatém Janu Nepomuckém.

V další části práce zpracovává vlastnosti úřadu generálního vikáře, to jest povahu moci tohoto úřadu, jeho výlučnost a jedinečnost v diecézi, vztah k diecéznímu biskupovi a dalším činitelům vedení diecéze. Následuje rozbor pravomocí generálního vikáře.

V závěru práce je pojednáno o omezeních, spjatých s tímto úřadem a s možnostmi pozbytí tohoto úřadu. Asi nejobvyklejším případem ztráty úřadu generálního vikáře je zánik moci biskupa, na němž je vikář závislý.